

Mike Schmitz
Bobby a Jackie Angelovi

MODLI SE, ROZHODNI SE A UŽ TO NEŘEŠ

Rozlišování Boží vůle

KAPITOLA 1 HLEDEJ!

Co hledáte?
(Jan 1,38; ČSP)

VOLÁNÍ SRDCE

P. Mike

Pamatuji si, jak jsem poprvé viděl film *Superman*. A co víc, přesně si vybavuji ten pocit, když jsem odcházel z kina. Byl to neskutečně silný zážitek – vyšel jsem ven do letní noci a velmi jsem si přál dvě věci: umět létat a pomáhat lidem. V tu chvíli jsem věděl, že chci zachraňovat životy.

Vzpomínám si, jak jsem tu noc přišel domů a prosil mámu s tátou, aby mi popravdě řekli – pěkně na rovinu, aniž by brali ohled na moje city –, jestli jsem adoptovaný. V duchu jsem si totiž říkal: „Ty kráso, kdybych byl adoptovaný, je tu šance, že pocházím z Kryptonu; možná mě našli někde na poli a je jen otázkou času, kdy se u mě projeví nadpřirozené schopnosti!“

Ukázalo se však, že adoptovaný nejsem, že jsem geneticky skutečně Schmitz.

Potom jsem objevil *Batmana* – superhrdinu, který byl naprosto obyčejný člověk, ale vycvičil se a ukáznil natolik, že dokázal bojovat se zločinem, zachraňovat životy a chránit nevinné. A tak jsem chtěl být Batmanem. Pilně jsem se ve škole učil cizí jazyky, protože Batman jich ovládal mnoho. Četl jsem detektivky, abych se naučil kriminalistickému řemeslu, a pořídil jsem si různé chemické sady – Batman byl totiž expert na chemii. Také jsem pravidelně cvičil, abych byl silný a rychlý jako on.

Později jsem chtěl být Mitch Buchannon ze seriálu *Pobřežní hlídka*. Snil jsem o tom, že se stanu plavčíkem a budu stejně jako on denně nasazovat svůj život pro záchranu druhých, ale bydlel jsem v Minnesotě, stovky mil daleko od oceánu. Vzbuzovalo to ve mně otázky: Proč by mi Bůh vložil do srdce touhu být Supermanem, Batmanem nebo Mitchem Buchannonem? Proč by mi Bůh vůbec dával touhu dělat to, co v mém životě není reálné? Protože:

1. pocházím z planety Země;
2. nemám za sebou žádnou traumatickou událost, která by mě poháněla k tomu, abych se

stal nejlepším detektivem, mistrem bojových umění, akrobatem, expertem na chemii...;

3. nežiju poblíž oceánu.

Proč by mi tedy Bůh vkládal do srdce takové touhy? To byla moje první zkušenost s rozlišováním. Po dlouhých úvahách jsem si uvědomil, že pouhý fakt, že chci být Supermanem, ještě nutně neznamená, že mě Bůh povolal k tomu, abych se jím skutečně stal. Stejně jako můj sen být Batmanem – nevyplývá z něj, že je to cesta, kterou pro mě Bůh připravil. A moje touha stát se plavčíkem v L. A. také sama o sobě nemusí odpovídat tomu, k čemu mě Bůh volá. Všechny tyto záchrany mi však pomohly začít proces rozlišování Boží vůle skrze přání a touhy v hloubi srdce. Po mnoha úvahách jsem pochopil, co měly všechny společného: Vždycky jsem chtěl pomáhat lidem, zachraňovat životy. Vždycky jsem chtěl být tím, kdo je ochoten obětovat se pro dobro druhých. Bůh mi vložil do srdce touhu být jako on. Až mnohem později jsem pochopil, že cesta, na níž mám tuto touhu naplnit, je kněžství.

Ježíšova první slova v Janově evangeliu míří přímo k podstatě: „*Co hledáte?*“

Po čem touží tvé srdce? Co tě v životě dokáže nadchnout? Co tě ráno vytáhne z postele? Co tíží tvou mysl? Čemu se vyhýbáš? Co se snažíš ve svém nitru ukrýt? S čím zápasíš? Pro co jsi ochoten (ochotna) se obětovat? Jak si představuješ šťastný a naplněný život?

Prvním krokem v procesu hledání Boží vůle je zkrátka *hledat*. Ať už jde o povolání k zasvěcenému životu, výběr univerzity, vztahy, změnu profese, rodinné záležitosti nebo o rozhodnutí, do čeho a jak investovat svůj čas a peníze, musíme se upřímně postavit k Ježíšově otázce: „*Co hledám?*“

Dnes je běžné mávnout rukou nad otázkou našeho poslání ve světě. To však není nic jiného než duchovní lenost a únik od podstatných věcí, ke kterým je třeba zaujmout postoj. Pokud se jim vyhýbáme, je to k naší vlastní škodě.

Můžeme se otupovat sledováním bulváru a číst drby o celebritách nebo se rozptylovat materiálními požitky a digitální zábavou. Moderní západní společnost žije v době nevídaného blahobytu, přesto v ní od devadesátých let minulého století stoupl počet sebevražd o třicet procent. Rychlý rozvoj technologií a sociální sítě nám sice umožnily více se mezi sebou digitálně propojit, ale za jakou cenu? Mnozí se cítí

osamělejší než kdy předtím. Podle aktuálních statistik každý pátý vysokoškolák užívá léky na úzkost a depresi a sebevražda je dnes druhou nejčastější příčinou smrti mezi lidmi ve věku 10 až 34 let.²

Skutečnost, že hlubokými depresemi a sebevražednými myšlenkami trpí i slavné osobnosti a olympijští sportovci, ukazuje, že naplněný život není výsledkem hromadění peněz, požitků nebo slávy. Jak řekl herec a komik Jim Carrey: „Přál bych si, aby všichni dosáhli vysněného bohatství a slávy a přišli na to, že to jim pocit naplnění nepřinese.“

Je zřejmé, že smyslem naší existence je cosi mnohem hlubšího, než co nám může nabídnout svět. Být plně člověkem znamená žít *pro něco*, mít smysl a cíl. Člověk bez cíle pouze přežívá. Příliš mnoho nadaných lidí s obrovským potenciálem životem jen tak bezcílně bloudí, protože nenašli odpověď na onu klíčovou otázku: „*Co hledáte?*“

Jaký záměr vložil Bůh do tvého srdce? Věříš vůbec, že pro tebe existuje nějaký cíl? Zastav se na chvíli a upřímně se zamysli nad svým životem. Co tě oslovuje, co se dotýká tvého srdce?

² Preventing Suicide. Centers for Disease Control and Prevention 2018, cdc.gov/.

Reflexe

- Co hledám?
- Co mě znepokojuje, tíží, co mi dělá starosti?
- Kdyby mi bylo devadesát, čeho bych litoval(a), že jsem mohl(a) udělat, ale neudělal(a)? Na čem mi záleží nejvíce?

„Stvořil jsi nás pro sebe, Pane,
a nepokojné je naše srdce,
dokud nespočine v Tobě.“

sv. Augustin

KDO JSI?**Jackie**

Ve čtvrtém ročníku střední školy jsem byla přesvědčená o tom, že na mě nikdo nemá. Byla jsem předsedkyní studentské rady, kapitánkou volejbalového týmu, bezkonkurenční premiantkou s vynikajícími studijními výsledky. Vedla jsem klub francouzštinářů, byla jsem členkou výboru hereckého klubu a působila jsem v redakci školního časopisu. Měla jsem skvělého kluka a plné prospěchové stipendium. Pak přišlo léto, které můj život úplně změnilo. Možná to bylo tím, že z třídní duchovní obnovy se stala sedmidenní, nebo tím, že jsem na ní byla s třiceti dalšími studenty, které jsem do té doby neznala a kteří byli všichni velmi zapálení pro Boha. Mohlo to být také tím, že jsme denně slavili mši svatou, věnovali jsme čas modlitbě v tiché adoraci a učili se zpaměti verše z Bible. Možná za to mohla i výzva, abychom se zamysleli nad svými názory, které měly co do činění s některými náročnými aspekty katolické víry. To vše dohromady u mě způsobilo hlubokou proměnu, hluboké a trvalé obrácení srdce

a myslí; setkala jsem se s Bohem jako nikdy předtím. Zamilovala jsem se do něj a byla připravena dát mu všechno – své budoucí povolání, svou práci, svůj výdělek, své srdce, svou vůli a svůj život.

Během onoho týdne jsem si uvědomila, že mou identitu neurčují akademické tituly nebo úspěchy. Nedefinují ji ani mé minulé hříchy nebo znalosti katechismu. Moje skutečná identita je: dcera Otce. A tato identita mi dává obrovskou sílu, protože ďábel se bojí křesťanů, kteří vědí, kdo jsou a komu patří. Můj nebeský Otec mě miluje, objímá mě, stírá každou mou slzu a přeje si pro mě to nejlepší (viz Řím 8,28). Nejenže mi tedy dává krásné dary a odpovídá na mé modlitby, ale také mě vychovává a na některé mé touhy říká „ne“, aby mě (i mé touhy) zdokonaloval, očišťoval a posvěcoval (viz Žid 12,5-12).

Přijímání Otcovy lásky uzdravilo a stále uzdravuje mé rány, mou rozervanost i mé bolesti. To by nedokázaly žádné úspěchy ani tituly. Otec plní mé srdce a duši, jako voda zavlažuje „suchou a vyprahlou“ zem (srov. Žl 63,2). To nemůže způsobit ani sebevíc sledujících a lajků. Jeho láska mě naplňuje pokojem, i když svět válčí. Přináší mi radost

a světlo, i když je naše kultura ponořena ve tmě. Nemohu jinak než dělit se o jeho lásku, o jeho Syna a o jeho Ducha. Poznala jsem, že Boží láska je „lepší než život“ (Žl 63,4), a chci, aby to poznal celý svět.

Co určuje tvou identitu? Kdo jsi?

Na tuto otázku míváme sklon odpovídat výčtem našich aktivit, koníčků nebo pracovních rolí. Ale o to tady vůbec nejde.

Kdo jsi?

Tvou identitu neurčují tvé aktivity ani sportovní nadání (nebo naopak nedostatek talentu) ani tvé záliby či tradice a kultura, ze které pocházíš. Neurčují ji ani tvé úspěchy (popř. neúspěchy), a dokonce ani tvá role rodiče, manželky, manžela či studenta.

Kdo jsi?

Této zdánlivě jednoduché otázce se vyhýbáme všemi možnými způsoby. Možná, že je pro některé z nás příliš těžké najít odpověď. A tak místo do ticha utíkáme do víru nekonečné zábavy a otupujeme si mysl i srdce návykovými látkami. Tato otázka silně rezonuje v krizích mladé dospělosti a středního věku. Těžko objevíme Boží vůli pro svůj život,

nevystoupíme-li z pěny dní a „nezajedeme na hlubinu“. Teprve až začneme ve svém srdci opravdu přemítat o této zásadní otázce, dostaneme se k výchozímu bodu naší cesty.

Všichni jsme pokoušeni, abychom uvěřili moderní lži, že jsme „náhodami“ ve vesmíru plném náhod, „kosmičtí sirotci“, dalo by se říct. Tak to ale není. Tvůj původ je plodem Boží lásky, ať už tvá rodina nebo okolnosti tvého početí byly jakékoli. Bůh tě miluje. Nikoli „lidstvo“ v abstraktním slova smyslu, ale tebe osobně, se všemi tvými zvláštnostkami, podivnostmi, zraněnými i silnými stránkami. „Každý z nás je plodem Boží myšlenky,“ prohlásil papež Benedikt XVI. „Každý z nás je chtěný, každý z nás je milován, každý z nás je nezbytný.“³

Nejenže nás věčný Bůh na tomto světě chtěl, dokonce jsme odvěkou myšlenkou v jeho nekonečné mysli!

Tento dar si nemohu nijak zasloužit a stejně tak *nemohu* změnit svou Bohem danou identitu – ani svou volbou, ani slabostí svých hříchů. Ať se stane cokoli, nemohu ztratit Boží lásku.

V rozlišování jde nakonec o odhalování vůle milujícího Otce, který ti daroval tvou nejhlubší identitu. Takže zpátky k první otázce: Kdo jsi? Osobní

identitu dostává každý následovník Ježíše Krista darem ve křtu:

Jsi milované dítě Boží.

Bůh vesmíru tě stvořil z ničeho a povolal tě do života jménem. Tento velký dar si nelze zasloužit; lze jej pouze přijmout. Všechno ostatní, o čem se rozhoduješ nebo o co usiluješ, se musí soustředit a neustále vracet k této pravdě: Jsem chtěný (chtěná), jsem milovaný (milovaná), můj život má smysl a mám zde své poslání, Bůh mě tu chce.

Zastav se u této skutečnosti a přemýšlej o ní. Věříš tomu? Zdá se ti to příliš krásné, než aby to byla pravda? Možná to chvíli potrvá, než se tato pravda ve tvém srdci zakoření. Pros o milost, ať se dokážeš zbavit všech lží a přijmout tuto skutečnost: Jsi chtěný (chtěná), jsi milován(a), jsi nezbytný (nezbytná).

„Tak mluví nyní Hospodin, tvůj stvořitel,
Jakube, tvůj tvůrce. Izraeli:
„Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil,
dal jsem ti jméno, jsi můj!““

(Iz 43,1)

³ Homilie papeže Benedikta XVI. z 24. dubna 2005.

OBSAH

ÚVOD	7
<i>Jak používat tuto knihu.....</i>	<i>10</i>

KAPITOLA 1

HLEDEJ!

<i>Volání srdce</i>	<i>13</i>
<i>Kdo jsi?.....</i>	<i>19</i>
<i>Jak překonat strach.....</i>	<i>25</i>

KAPITOLA 2

HLEDEJ A ROZLIŠUJ!

<i>Rozlišování</i>	<i>33</i>
<i>Mezi dvěma dobry.....</i>	<i>39</i>
<i>Tipy svatého Ignáce</i>	<i>44</i>

KAPITOLA 3

TICHO

<i>Co znamená povolání</i>	<i>62</i>
<i>Přítomný okamžik není ztráta času</i>	<i>66</i>
<i>Osamělost</i>	<i>71</i>

KAPITOLA 4

TŘÍD!

<i>Malé kroky</i>	<i>83</i>
<i>Nemůžeš zvládnout všechno</i>	<i>86</i>
<i>Co když se rozhodnu špatně?</i>	<i>92</i>

KAPITOLA 5

VYKROČ!

<i>Důvěra v Boha.....</i>	<i>100</i>
<i>Tvé povolání není o tobě</i>	<i>103</i>
<i>Všechno odevzdej Panně Marii</i>	<i>109</i>

EPILOG	115
--------------	-----

DODATEK.....	119
--------------	-----

<i>Způsoby modlitby a růstu ve víře</i>	<i>120</i>
<i>Doporučené zdroje</i>	<i>124</i>